

TANEČNÍ ROZHLEDY

Ročník I.

Časopis o soudobém tanci

Číslo 2/listopad 1997

Cena 25,-Kč

ISSN 1211-8494

9 771211 849009

dodávají
VÝPOČETNÍ TECHNIKU
KANCELÁŘSKOU TECHNIKU
TELEKOMUNIKAČNÍ TECHNIKU

znamenají
ŠPIČKOVÉ PŘÍSTROJE
SPOLEHLIVÝ A PRUŽNÝ SERVIS
VÝHRADNĚ KVALITNÍ KOMPONENTY
NÁROČNÉ PŘEDPRODEJNÍ ZKOUŠKY KAŽDÉHO KUSU

VT DATA s.r.o.	VYSOKÉ MÝTO	Fügnerova 4/I, 566 01, tel. (0468) 223 24, fax (0468) 218 61
	PRAHA	U skládky 3, 190 00, tel. (02) 828 510, 684 86 75, fax (02) 828 455
	BRNO	El. Voračické 32, 616 00, tel. (05) 412 130 68, fax (05) 412 130 68
	BRATISLAVA	Drieňova 34, 821 02, tel. (004217) 238 440, fax (004217) 238 440
	PIEŠŤANY	Palárikova 5, 921 01, tel. (00421838) 254 71, fax (00421838) 254 71

- ① Vydavatel a šéfredaktor při slavnostním projevu.
- ② První čtenáři dostávají první číslo prvního ročníku.
- ③ Nalévání šampaňského ke slavnostnímu křtu.
- ④ A potom se již všichni chopili číší.
- ⑤ Kmotr časopisu, Karel Pokorný, provádí slavnostní křest.

Foto: Ondřej Škarka

Křest časopisu aneb Trocha oficiality na začátek

Přestože i mě samotnému by bylo milejší, kdyby tato první stránka časopisu (podle číslování třetí) byla věnována tanci, z mnoha důvodů se zde budu věnovat události jiné.

V sobotu šestého září se konaly v sále Základní umělecké školy v Ústí nad Orlicí křtiny nově vzniklých Tanečních rozhledů. Mezi prvními hosty jsme srdečně přivítali kmotra našeho časopisu - šéfredaktora deníku Orlické noviny (vydavatelství PNPRESS) Karla Pokorného, který přišel i s dalšími dvěmi redaktorkami a nezapomněl ani na redakčního fotografa. Jako další se dostavili někteří zástupci firem inzerujících v časopise, radost nám udělala účast zástupce městské rady Ústí nad Orlicí faráře ThDr. Ervína Kukučky, nebo vedoucího odboru kultury a školství městského úřadu Jaroslava Hubeného.

Poděkování patří dalšímu hostu - majiteli tiskárny Grantis Vlastíku Bartošovi. S jeho tiskárnou máme ty nejlepší zkušenosti a doufáme, že potěšení ze spolupráce bude vzájemné a dlouhodobé.

Z pětadvaceti hostů se ještě zbývá zmínit o těch vlastně nejdůležitějších - první je Eva Štanclová, zakládající v roce 1950 na LŠU v Ústí nad Orlicí taneční obor a druhá je Eva Veverková, její dcera, která buduje pyramidu scénického tance na ústeckoorlicku tak usilovně, že se dá považovat i za duchovní matku našeho časopisu.

Po malém klavírním koncertu a připitku na začátek slavnosti následovaly zdravice hostů a pak už jen bouchaly láhve šampaňského. Mimochodem - proč křtiny časopisu? Nemohli jsme nechat jeho uvedení jen tak a navíc jsme si spočítali, že zisky z křtu (reklamní i finanční) vysoce převáží výdaje. A to se nám plně potvrdilo.

Na závěr tohoto „Dokumentu o křtu Tanečních rozhledů“ mi nezbývá než jedním příkladem znovu doložit důležitost toho, aby vycházel právě takový časopis, jakým jsou Taneční rozhledy:

O několik dnů později jsem se sešel při jedné příležitosti se zástupci radnice. Poté, co mi místostarosta pogratuloval k časopisu, se na mě obrátil s otázkou: „A budete mít vůbec o čem psát?“ Odpověď, kterou jsem mu řekl, patří i vám všem: „Každý, kdo se mě takto ptá, jen dokládá nutnost vydávat taneční časopis, protože veřejnost, ale někdy i samotní tanečníci, vůbec není informována o tom, co se všechno dnes v tanci děje. A že se toho děje!!! Navíc díky zaměření časopisu, který chce vytvářet mosty mezi scénou profesionální a neprofesionální, je před námi přímo pole neorané.“

Mirek Němec

Fotografie na titulní stránce.

Jiří Lössl při vedení semináře na mezinárodní taneční dílně 1997.

Foto: Petr Vašek

Scénický tanec na Slovensku

Zdena Hamplová díky své práci patří k lidem, kteří vidí scénický tanec v Slovenské republice v širších souvislostech. Pracuje jako ústřední metodik pro tanec v Národném osvetovém centru Bratislava (bývalý Osvetový ústav).

Na Slovensku ji zná patrně každý, kdo o tanec nějakým způsobem zavádí. Poslední její větší akcí byla slovenská celostátní přehlídka amatérských souborů - Festival scénického tance v Trnavě letos v dubnu, dále Mistrovství Slovenska v disko a show disciplínách, přehlídka mažorettek, nebo předsezónní školení učitelů tance. Podílí se na přípravě časopisu Svet tanca.

Rád ji rozhovorem pro Taneční rozhledy představuji české taneční obci:

• *Jaká je současnost moderního tance na Slovensku?*

„Současnost není špatná. Je touhou všech lidí, kteří se o tancování zajímají, aby proud tance rostl, aby se tato činnost zkvalitňovala a určitě se to v poslední době daří. Národnímu osvetovému centru se podařilo po delším časovém odstupu uspořádat 10. celostátní přehlídku - Festival scénického tance. Zapojujeme se do různých dělen. Důležité je, že jak se zdá, mezi mládeží je dnes o tanec stále větší zájem.“

• *Vy se věnujete tanci v nejširším slova smyslu...*

„Dříve se taneční problematice v Národném osvetovém centru věnovali dva lidé, dnes jsem na to sama, takže všechno co není folklór, akrobatický rock'n'roll, nebo taneční sport, patří pode mne. Jsou to nesouměřitelné věci. Na jedné straně disko a show, vedle toho scénický tanec, mažoretky, country tanec...“

• *Čemu se lidé nejvíc věnují?*

„Momentálně je na tom nejlíp disko a všechny disciplíny sdružené v Slovenské taneční organizaci disciplín IDO (International Dance Organisation). Je asi 20 disciplín, které se nevypisují každý rok jako soutěže. Stabilní disciplíny jako např. Disco Formation, jsou velice populární u dětí i u dospělých. Hodně souborů dělá Dance Show Formation. V poslední čase jsme měli velký úspěch i u Dance Show, to jsou v podstatě bývalé volné tance v rámci společenského tance. Je to soutěž jednotlivců, nebo dvojic. Taneční sezóna v tomto žánru je totožná se školním rokem a v minulé sezóně jsme na Slovensku zaznamenali až pozoruhodné úspěchy, protože máme mistra světa v Dance Show (Marek Křenek, Spektrum Istropolis Bratislava), máme vicemistra světa v Dance Show Formation (Spektrum Istropolis Bratislava), máme i třetí místo na mistrovství Evropy v Disco Formation (TK Deep Martico Martin) a mnoho dalších umístění.“

• *Představte nám časopis Svet tanca.*

„Národní osvetové centrum má časopis, věnovaný problematice místní kultury a ten se jmenuje Národní osveta. Když se po roce 89 zrušily některé odborné časopisy, které se zabývaly zájmovou uměleckou činností, jako např. Rytmus, nebo Fotografie, po čase vznikly přílohy, vycházející čtvrtletně a věnující se různým oblastem. Jedna z těchto příloh Národní osvetové je Svet tanca. Věnuje se tanci v amatérských podmínkách. Z tanečního sportu informace nepřinášíme, protože vychází přímo časopis Taneční sport, vydávaný Slovenským svazem tanečního sportu.

O Svet tanca je poměrně velký zájem, několik předplatitelů máme i v České republice.

Osobně bych byla ráda, kdyby tento časopis přinášel víc metodických materiálů a rad.“

• *Vraťme se ke scénickému tanci a dalším akcím Národního osvetového centra.*

„Ze všech žánrů, se kterými pracuji, má scénický tanec největší výchovný význam, hlavně pro dětské soubory, na které působí esteticky i eticky.

Jsem ráda, že se podařilo tento žánr oživit, samozřejmě to nepovažuji za svoji zásluhu, ale faktem je, že žánr vždycky potřebuje někoho, kdo by inicioval některé aktivity. Vrátili jsme se k pravidelnému pořádání dětských festivalů scénického tance. Děláme nárazová školení, nyní jsme vypracovali systematický projekt ve spolupráci s konzervatoří v Bánské Bystrici. Chtěli bychom se zaměřit na výchovu tanečních pedagogů základních uměleckých škol i amatérských souborů, mnohdy to jsou titíž lidé.

Ve spolupráci s Asociací současného tance (sdružení profesionálních umělců) jsme se podíleli na 1. ročníku festivalu Tanec v pohybu v Bratislavě 12. - 17.5., kam byl umožněn v rámci naší spolupráce přístup vedoucím amatérských souborů. S touto asociací chceme realizovat další vzdělávací akce.“

• *Národní osvetové centrum poslalo lektora Daniela Bolerázského z Bratislavy i na Mezinárodní dílnu moderního tance do Ústí nad Orlicí.*

„Ano, na základě dohody mezi námi a organizací IPOS-ARTAMA Praha. Důvodem je, že tato dílna má velký význam a dnes už i popularitu. Slovensko se zde prezentuje jednak prací svých lektorů, na dílně se účastní frekventanti ze Slovenska a vystupuje zde slovenský soubor. Letos to bylo Allegro Bratislava. Na základě požadavků IPOS-ARTAMA Praha jsme pomohli i s výběrem druhého slovenského lektora - Bibiány Mikleové, vyučující techniku Limona.

Rozhodně chceme udržet a rozšířit vzájemné kontakty mezi Českou a Slovenskou republikou, protože jsou inspirativní, pomáhají širšímu rozhledu, rozvoji i přátelství.“

Děkuji za rozhovor a těším se na shledanou.

Několik týdnů po tomto rozhovoru mi bohužel nezbývá, než připsat smutný epilog. V rámci racionalizace, ekonomizace atd. Národní osvetové centrum Bratislava zrušilo oddělení scénického tance (bez náhrady), takže paní Zdena Hamplová si hledá nové místo a všechno se zase vrací někam na začátek.

-mn-

UPOZORNĚNÍ

Připomínáme, že Taneční rozhledy podle plánu zveřejněného v prvním čísle vychází správně nyní v listopadu, další číslo vyjde opět po dvou měsících, tedy v lednu. Od ledna budeme vycházet měsíčně s přestávkou v srpnu. Kdyby vás zajímalo, na který den v měsíci směřujeme vydání časopisu, mělo by to být vždy zhruba v polovině měsíce.

Tisková oprava

Díky nedorozumění se zpovídanou tanečnicí se do článku Tribuna názorů v čísle 1 Tanečních rozhledů vloudila chyba. Namísto chybně uvedeného názvu „studio Hany Krešlové“ zde mělo být „Studio Jarmily Kröschlové“. Omlouváme se.

-mn-

V příštím čísle přineseme:

- ☞ Jana Faltová a rodinná tradice
- ☞ Exkluzivní reportáž z holandského festivalu Dansontmoeting 97
- ☞ Rozhovor s Igorem Vejsadou
- ☞ Dojmy z návštěvy Mohelnické rolničky
- ☞ Avignonský festival očima souboru SMT VŠB-TU Ostrava
- ☞ Otázky pro Markétu Kodejšovou
- ☞ Podíváme se do Tanečního centra Praha
- ☞ Šárka Vrašťáková hledá možnosti
- ☞ Vráťme se k hostování Alvina Aileyho American Dance Theater v Praze
- ☞ Rozhovor s Pavlem Kozákem...atd., atd.

ZUŠ se představují:

Mýlil by se ten, kdo by předpokládal, že taneční obory základních uměleckých škol vystupují jenom na jaře, když se nacvičí nový program. Jenom v našem blízkém i vzdálenějším okolí jsme se dozvěděli o několika představeních už v měsíci září a začátkem října. Dvě jsme i navštívili.

Nezapomínejte nám z vašich vystoupení posílat fotografie, nebo alespoň pár řádek o akci.

V sobotu 13. září se konalo představení TO ZUŠ Choceň a skupiny Prozatím v režii a choreografii Zlatky Marešové, která si tímto představením dala malý dárek i ke svým narozeninám.

Foto: BoD

Dvě představení má na svém kontě taneční obor ZUŠ Svitavy. K výročí tamnější obchodní akademie vystupovali tanečníci 19. a 20. září v Bílém domě ve Svitavách v choreografiích paní učitelky Květy Hrubéšové.

Foto: archiv ZUŠ Svitavy

Foto: BoD

Čtvrtého října měl za sebou první vystoupení tohoto školního roku také taneční obor ZUŠ Lanškroun pod vedením Ivety Zahradníkové.

TANEČNÍ ROZHLEDY

Víte o tom?

- ☞ Třetí ročník soutěžní přehlídky v předtančení a scénickém tanci dětských kolektivů „Mohelnická rolnička 97“ se koná 29. a 30. listopadu v Mohelnici. Držitelem Mohelnické rolničky za rok 1996 je ZUŠ Šumperk a CASSIO Litvínov. Scénický tanec je na řadě 30.11., začátek ve 13⁰⁰ v Domě kultury Mohelnice.
- ☞ V příštím roce by měla opět proběhnout Celostátní přehlídka dětských skupin scénického tance. Regionální kola v březnu a dubnu, ústřední kolo v červnu tradičně v Kutné Hoře. Kontaktní adresa: Dana Ždímalová, IPOS-ARTAMA, P.O.BOX 2, Křesomyslova 7, 140 16 Praha 4, tel.(02) 61 21 56 83-7, fax (02) 61 21 56 88.
- ☞ Celostátní 3. otevřená přehlídka pantomimy a pohybového divadla se bude konat v Kolíně 24. - 26. dubna 1998. Přehlídka je organizována v kategoriích: jednotlivci, dvojice, trojice a soubory. Přehlídka je jedinou pravidelnou nesoutěžní celostátní akcí slyšících i neslyšících mimů a herců. Informace na adresách: D-Centrum, Vodova 35, 61200 Brno tel.: (05) 412 12 401, fax.: (05) 412 11 389 nebo IPOS-ARTAMA, Křesomyslova 7, 140 16 Praha 4 Nusle, tel.: (02) 61 21 56 84-7, fax.: (02) 61 21 56 88.

Cílová stanice Jiřího Rebce: Himaláje

Už jste někdy byli ve Chvaleticích? Osobním vlakem je to pár stanic z Pardubic směrem na Kolín (nebo naopak) a městečko samotné kromě toho, že je v těsné blízkosti elektrárny, neoplyvá žádnou zvláštností.

Důvod mé návštěvy Chvaletic však byl jednoznačný - Letní škola tance. Pořádalo ji Taneční studio Jiřího Rebce ve třech bžích, celkem od 26. července do 16. srpna. Pedagogy letní školy byli Jaroslav Langmaier, absolvent London Contemporary Dance School a dnes již známý pedagog moderního tance, dále Bohunka Jelínková, členka baletu opery Národního divadla Praha a Jiří Rebec, choreograf a ředitel Soudobého tanečního divadla Praha.

Dům kultury, kde Letní škola tance probíhala, jsem našel snadno, protože je to asi nejmonumentálnější budova v obci a navíc jsem zde v únoru 1989 účinkoval jako člen České kulturní úderky s rockovým orchestrem Kuličky (spolu s pražským divadlem Sklep).

Jiřího Rebce jsem objevil, jak na jevišti divadelního sálu „kulturáku“ opravuje židli, která měla sloužit o pár dnů později při nácviu choreografie jako jedna z rekvizit.

V zaplněném tanečním sále se mezitím pilně cvičilo pod vedením Bohunky Jelínkové, další hodinu vedl Jaroslav Langmaier. Předtím, než jsem šel sledovat cvičební hodinu, jsme si s Jiřím Rebce popovídali o věcech, které mě zajímaly:

• *Nejprve bych se chtěl zeptat, co byste řekl o současné situaci ohledně práce neprofesionálních choreografů?*

„Všechno se odvíjí od postavení choreografa v jeho regionu. Jestli se jedná o soubor, mající ve svém regionu úlohu „hvězdy“, potom choreograf takového souboru má úplně zkreslený pohled na svou práci. Pokud se takový soubor dostane na nějakou přehlídku, kde nějaký porotce upozorní choreografa na pár chyb, oponuje dotyčný slovy: U nás doma to stačí.

A když to stačí u nich doma, co by se dál snažil. Ale možná, že někteří takoví choreografové ani nemají ambice, aby se blýskli v celostátním měřítku. Stačí jim to, co dělají a na to nepotřebují nějaké školení.“

• *A co tanečníci?*

„Ti jsou dnes vesměs na velmi dobré úrovni, protože využívají nabídku seminářů, dílen. Těchto seminářů je poměrně hodně, jezdí k nám kvalitní lektori, i u nás už jsou kvalitní lektori - když to počítám od obrozenecké doby moderního tance v šedesátých letech, kdy moderní tanec začal u nás fungovat, vyrostla zde řada dobrých pedagogů.

Dnes je velký nepoměr mezi kvalitou pedagogů, tanečníků a kvalitou choreografů. Zatímco choreografem je každý, kdo vede soubor a třeba na to nemá ani nadání, ani ambice, ani dostatečné zkušenosti jako tanečník - spíše je takový choreograf někdy jen dobrým organizátorem, jeho tanečníci můžou být na opravdu dobré úrovni. Technika dneska už pro tanečníky není neznámý pojem. Naopak. Začínají chápat, že technika je důležitým prostředkem k tomu, aby mohli tancem říkat víc, než doposud říkali.

Bohužel technika nebude tanečníkům k ničemu, pokud ji choreograf nedokáže uplatnit jako autor něčeho podstatného a kvalitního.“

• *Říká se, že klesá fyzická připravenost u mládeže, týká se to i tanečníků?*

„Netvrdil bych, že klesá fyzická úroveň tanečníků. Spíše bych řekl, že ji někdy vedoucí souborů nezvedají. U některých mimopražských souborů se ještě dneska nedělá dostatečně technika, nebo i posilovací cviky. Hlavně se zaměřují, aby choreografie, nějak postavená, byla co nejpřesněji zatančená, něco podobného jako u společenského tance - makají u zrcadla tak dlouho, až se na choreografii dá dívat. Poznává se to snadno - když takového tanečníka vezmete na sál a ukážete mu něco jiného, tak se mu zamotají nohy.

Neříkám, že to je všude, pochopitelně, protože úroveň jde nahoru.“

• *Kdy jste vy sám začal s moderním tancem?*

„Někdy před vánocemi roku 1969 jsem seděl s kamarádem ve vinárně a přisedla si k nám jedna dívka. Dozvěděl jsem se, že tančí ve Vysokoškolském uměleckém souboru a protože jsem byl v té době bez pohybu (dříve jsem se věnoval společenskému tanci) zeptal jsem se, jestli tam tančí také mužové. No a za týden mi zavolala, že mužů přijít a to byl začátek mého tancování v roce 1970.“

• *Měl jste před tím nějaké kontakty se scénickým tancem, byl jste něčím inspirován?*

„Ne, vůbec jsem nevěděl do čeho jdu. Až ve VUSu jsem začal sbírat moudrosti. Nejdříve od Franty Pokorného, i když on už někdy tenkrát nastoupil do Liberce a spíš se v souboru ukázal jen o víkendech. Vzpomínám i na Aleše Koudelku. No a nejvíc na mě zapůsobil Jan Hartmann a Ivana Kubicová, kteří dělali pro VUS choreografie.“

• *Jaká byla vaše role v souboru?*

„Po roce jsem se stal šéfem. Ne snad, že bych byl tak dobrý, ale spíš proto, že jsem byl na lidi „metr“ a dokázal jsem udržet pořádek.“

• *Kdy jste založil vlastní skupinu?*

V roce 1979 a nejmenovala se Soudobé taneční divadlo, název byl samozřejmě jinačí - Skupina scénického tance při kurzech pohybové výchovy...“

• *Co máte rád z moderního tance, co vás nejvíc oslovuje?*

„Mám rád takzvané klasiky moderny, například Jiřího Kyliana, Mats Ecka, Bějarta a další, americké soubory jako je Company Graham, ženevský balet... Těch souborů je hodně a některé znám jenom z videa.“

• *Odbočme trochu jinam. Vy jste byl asi před třemi lety v Himalájích v Nepálu, jaký je pocit být v tak vzdálené a exotické vysokohorské lokalitě?*

„Byl jsem tam v triadevadesátém a letos v září tam na měsíc jedu znovu. A pocit? Je to krása. Opravdická příroda! Zároveň tam mám pocit absolutní duševní svobody. Když jsem se vrátil z Himalájí zpátky mezi některé „Čecháčky“, tak jsem se divil, jak se můžu nad některými věcmi rozčilovat a byl jsem v naprosté pohodě. Nevím jestli jsem tam získal nadhled, ale některé věci, které by mě mohly rozčilovat, jdou najednou mimo mě.

Kdyby to šlo, tak každý člověk, který řídí taneční soubor, nebo skupinu lidí, by se měl jednou za dva roky dostat do těch výšek a tam si uvědomit svoji maličkost.“

• *Když se zamýšlíte nad tancováním, proč ho děláte dál a dál, co vás k tanci přitahuje?*

„Tanec je můj život. Je v podstatě droga. Návyková - kdo jednou začne a zhluboka se do toho zavrtá... Nedokážu si představit, že by to jednou mělo skončit, i když jsem o tom někdy i uvažoval. Ne ovšem z důvodu, že bych ztratil invenci, ale spíš znechucený přístupem lidí. Člověk obětuje tanci všechnen volný čas, nic za to nemá a někdy ho spíš ještě znechutí určité podrazy lidí. Pak si říkám: Má to vůbec smysl? A když se uklidním, odpovím si: Má.“

• *Objevují se někdy krize v souboru?*

„Když se povede něco postavit a určití lidé chtějí dělat, tak se dá krize řešit jen tak, že ti, co nechtějí, musejí odejít. A je mi jedno, jestli jsou „hvězdy“, nebo nejsou. Než by mi otravovali náladu a atmosféru, tak raději pokračovat dál bez nich. Třeba i s horší kvalitou souboru, ale s lidmi, co chtějí dělat. Protože kvalita se stejně zákonitě časem dostaví, propad trvá jenom chvíli.“

Za ta léta jsem si tohle už ověřil. Každý je nahraditelný.“

Děkuji za rozhovor.

-mn-

Ve zkratce, aneb Letem světem

☞ 14. září se konala ve Stavovském divadle v Praze premiéra Pražského komorního baletu. Na programu byla choreografie Petra Zusky „Komboloi“ (hudba Zbyněk Matějů).

☞ Od 7. do 10. října v Praze a 12. října v Brně vystoupil Alvin Ailey American Dance Theater. Jejich vystoupení bylo bezesporu vrcholem toho, co u nás bylo letos k vidění.

☞ S knihami o tancování se u nás téměř roztrhl pytel. V nakladatelství Akropolis vyšla monografie Vladimíra Vašuta: Pavel Šmok na přeskáčku (mimochodem nesmírně čtivá - doporučujeme!!!), nakladatelství Jiřího Poláčka vydalo publikaci s všeříkajícím názvem: Vlastimil Harapes. Další publikace avizuje IPOS-ARTAMA Praha: Jena Janovská: Základní průpravné cviky pro vedoucí tanečních kolektivů 1. Na zemi, 2. Cviky v prostoru - na místě. Svě zkušenosti o choreografické práci vložila do publikace „O choreografii - Výklady a etudy“ Jiřina Mlíkovská (doporučujeme!!!).

UP SIDE DOWN - Volné sdružení tanečníků a choreografů. Na fotografii jsou Irena Janovcová a Petr Zuska.
Foto: Ivo Dankovič

☞ Nejdál si náš časopis Taneční rozhledy našel adresáta až ve slunném Řecku, odkud nám za něj přišlo poděkování od slovenského tanečního divadla BRALEN.

☞ Volné sdružení tanečníků a choreografů UPSIDE DOWN z Prahy slavilo pět let existence. (Gratulujeme!) K tomuto výročí uspořádalo 25. - 27. 10. v divadle Labyrint taneční festival za účasti souborů: Taneční centrum Praha, Domino Praha, Antares Praha, Mimi Fortunae Brno, Down Side Up Praha, balet Divadla F.X. Šaldy Liberec.

☞ Přišla nám pozvánka na bezesporu zajímavé představení soudobého tanečního divadla: „Pohyby a nehybnosti“ v režii a choreografii Petra Tyce a Victorie Marks. Premiéra 21. října. Můžeme vás pozvat na reprízy: 26. - 28. 11. (v 19³⁰) do Divadla mimů Alfred ve dvoře, Praha 7, Františka Křížka 36.

☞ Připomínáme: Přihláška ke studiu na Taneční konzervatoři (Křížovnická 7, Praha 1) by měla být odeslána do 30. listopadu. Talentové zkoušky proběhnou na základě pokusného ověřování MŠMT v měsíci lednu. Studium je osmileté, vhodné pro žáky 5. příp. 6. tříd základních škol. Páni učitelé ujistěte se, jestli vaše talentované děti vědí o této možnosti. Informace o studiu na tel. (02) 232 49 77.

TANEČNÍ ROZHLEDY

Na shledanou v lepších časech... s Jiřím Opělou

Jiřího Opělu jsem v Roškotově divadle v Ústí nad Orlicí poprvé spatřil, když přinesl balík knih na chystanou autogramiádu Pavla Šmoka. Poté, co knihy vypáral z igelitových fólií a zasedl ke kávičce, jsem ho požádal o rozhovor:

• *Mohl byste se blíže představit těm, co vás neznají?*

„Jsem jednatelem a statutárním šéfem Pražského komorního baletu. Spolu s Pavlem Šmokem jsme oba majitelé tohoto souboru, u kterého jsem 15 let.“

• *Je spíše radost, nebo starost, mít pod sebou Pražský komorní balet?*

„Asi nikdo nepochybuje o tom, že je to velká odpovědnost. Totální a za všechno. Velká starost. Je málo peněz, málo tanečníků, potřebovali bychom lepší sál, lepší pedagogy...“

• *A jsou nějaké radosti?*

„Soubor je výborný, opravdu pracovitý. Nemusel jsem vydávat žádné nařízení, žádné povinnosti členů. Všichni makají, když je potřeba. A ono je většinou třeba, protože ročně děláme zhruba asi pět premiér.“

Máme za sebou premiéry v červnu, v září. Další máme 18. října v Praze a to Pohádku od Janáčka v nastudování nastávajícího šéfa Pražského komorního baletu Libora Vaculíka. V prosinci bychom ještě měli uvést další choreografii Libora Vaculíka - Mahlerovy Písně potulného tovaryše.“

• *Jezdíte poměrně často mimo Prahu. Jaký je zájem o vaše vystoupení z bývalých kulturních středisek, pokud přežily?*

„Zájem je střední. Většinou a nejraději jezdíme do kamenných divadel, pro naše vystoupení jsou v divadlech i lepší podmínky. Z kulturních zařízení typu kulturních domů je zájem u dvou, třech. Jinak chtějí komerci.“

Co se týče diváckého zájmu - zlepšila se velice návštěvnost. V Brně, Zlíně, Ostravě, Budějovicích i jinde. Byly štace, kde při krizi návštěvnosti před pěti léty na nás přišla stovka lidí. Dnes už je to zase dobré.

Představení děláme asi 100 za rok, dá se říci, že zatím stále přežíváme. Máme částečnou podporu Ministerstva kultury. Daří se nám i získávat granty, letos ovšem na peníze ještě čekáme, i když jsme granty dostali, peníze někde „vážnou“.

Naštěstí máme senzačního sponzora Škodu a.s. Mladá Boleslav. Hodně nám pomáhá. Dneska například jsme v Ústí nad Orlicí jejich autobusem, jejich autem. Šetříme náklady.“

• *Poznamená odchod Pavla Šmoka do uměleckého důchodu nějak vývoj v souboru?*

„Nevím, ale že se tak často neuvidíme mi bude líto, protože jsem s ním strávil báječných 15 let. Je to senzační člověk. Ale jeho odchodem spolupráce nekončí, dohodli jsme se, že zůstane se mnou spolumajitelem Pražského komorního baletu. A v příštím roce by měl udělat další premiéru Janáčka „Po zarostlém chodníčku“.

Děkuji za rozhovor a přeji jen příjemnou práci Jiřímu Opělovi, ve kterém se skrývá v jedné osobě nejen jednatel, ředitel, atd., ale především, jak jsem měl příležitost se přesvědčit, velký fanoušek Pražského komorního baletu.

-mn-

Jiří Opěla před autogramiádou.

Foto: BoD

Pavel Šmok při autogramiádě.
Foto: BoD

Pavel Šmok při tiskovce.
Foto: BoD

HOLOUBEK (Choreografie: Pavel Šmok).

Foto: BoD

Pavel Šmok: Povahou jsem optimista

Na tiskovou konferenci pořádanou před představením Pražského komorního baletu 10. října v Ústí nad Orlicí v Roškotově divadle přišel Pavel Šmok dobře naladěný. Přestože venku počasí začalo upozorňovat, že je sychravý podzim, v divadle byla skvělá atmosféra a vydržela nejen do konce našeho povídání:

• Díky dlouholeté práci s Pražským komorním baletem v profesionální sféře máte asi dokonalou představu, co znamená uživit taneční soubor. Mohla by se v této době u nás uživit tancem ještě jedna podobná profesionální skupina?

„Myslím, že ne. Leda že by získala takového sponzora, který by to umožnil. A to asi v oblasti tancování není reálné. I náš soubor je na hranici existenčních schopností a možností.“

• To, že se nám po roce 1989 otevřel svět, pomohlo amatérskému tanci v mnoha směrech. Dá se totéž říci o naší profesionální scéně?

„U mladších, kteří se ještě nestačili vybarvit a potřebovali nějakou inspiraci, tak ano. Dostali možnost jít na stáže do Londýna, New Yorku, Amsterdamu a porůznu.

Pro nás staré dědky už to bylo jedno. My jsme svůj profil budovali v době, kdy jsme žádné vzory neměli na dohled. Možná, že to bylo lepší.“

• Letos navštívili Prahu mnohé taneční hvězdy - Baryšnikov, Cunningham, soubor Alvina Aileyho a další. Byl jste se na některé představení podívat a jak byste komentoval, co jste viděl?

„Nemám rád, když někdo mírně řečeno starší jde na jeviště a chce vypadat jako že je mladý. Nemyslím tím jenom Baryšnikova, ale i další. Týká se to Plisecké, Alonso i jiných.

Člověk by měl vědět, kdy odejít. A za druhé - když jsem starý, neměl bych předstírat, že nejsem. Naopak. Udělal bych z toho přednost. Upřímně řečeno mě nikterak zvlášť nevzrušuje ani Nederlands Dans Theater 3. V podstatě se snaží také vypadat jako ti nejmladší. Myslím si, že na tomto místě by měla nastoupit zralost. Divadelní zralost, víc divadelní zralosti.

Ohledně zmíněných představení - Na Cunninghamovi, ani na skupině A. Aileyho jsem nebyl. Viděl jsem je několikrát v New Yorku. A abych řekl pravdu, v dnešní době nerad chodím vůbec na jakýkoli balet.“

• *Když hledáte tanečníky do souboru, je pro vás snadné sehnat nové individuality, nebo si tanečníky ještě nějak doladujete? Jaká je úroveň tanečníků, kteří k vám přicházejí?*

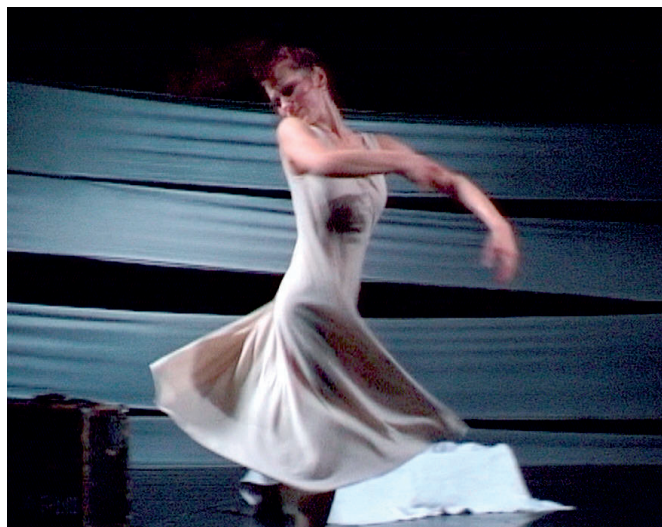
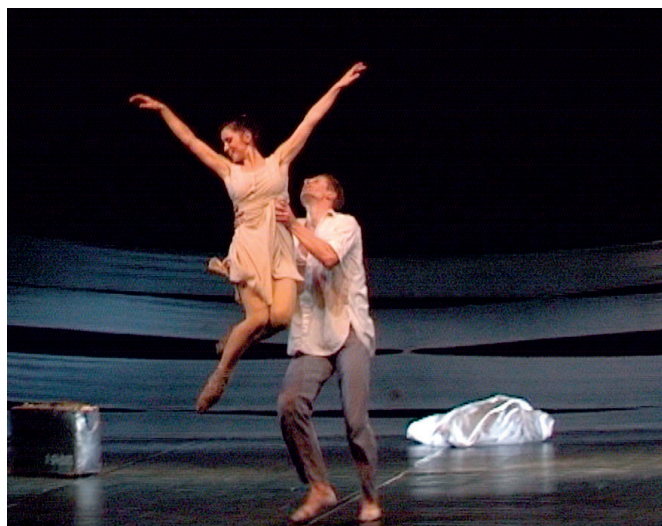
„Protože jste zvolil mužskou část - musím odpovědět, že je to úhor.“

Jakmile je někdo u nás slušně vybavený, odchází do ciziny. Pochopitelně.

V podstatě platí, že když někdo přijde do souboru odkudkoliv, trvá i rok dva, než se zformuje. Zvlášť když přijde z konzervatoře, kde směr taneční výchovy byl vždycky směřovaný úzce klasicky, směrem k velkým divadlům, velkým princům... Tím, že Pražský komorní balet existoval kontinuálně mohl vzniknout mechanismus, že ti, co přicházeli, ne snad že by kopírovali, ale „vchytávali“ od těch, co tam už byli. Celá atmosféra, celý způsob jevištní práce lidem přešel automaticky do krve. Pokud ovšem měli schopnost to do krve dostat. Taky byli někteří, že prostě nic.“

• *A situace ohledně tanečnic?*

„U tanečnic je situace lepší, je i lepší výběr. A musím rozhodně říci, že vždycky jsem měl štěstí na velké tanečnice. Měl jsem, jak se říká, skutečně kliku na krásné a dobré tanečnice. Když to vezmu popořadě - Marcela Martiníková, Kateřina Franková, naposledy Markéta Plzáková. Markéta odešla do Lyonu, ale to je v pořádku, není to

ZJASNĚNÁ NOC (Choreografie: Pavel Šmok).

Foto: BoD

STABAT (Choreografie: Pavel Šmok).

Foto: BoD

nic proti ničemu. Potřebuje zkušenost s velkým Z. Kdyby byla situace lepší a měli jsme možnost mít víc lidí, sám bych je posílal na rok do světa na zkušenou. Ale nás bylo vždycky jako do mariáše, proto takový systém nemůžeme praktikovat.“

• *Oznámil jste, že budete Pražský komorní balet předávat svým nástupcům. Máte představu, co budete dělat s volným časem?*

„S volným časem? (smích). Za prvé - zůstávám spolujednatel Pražského komorního baletu. Jestliže nebudu řídit běžný umělecký provoz, protože tuto práci přebírá Libor Vaculík, je to jen jedna fáze. Neznamená to, že už bych nemohl nic udělat. Za druhé - chtěl bych zabrousit i do jiných sfér - zkusit režii opery, nebo muzikálu. Prostě mám pocit, že baletu jsem už „nasekal“ moc.“

A za další - jsem doma tady poblíž Ústí nad Orlicí v Nekoři, kde mám chalupu. Jsem vlastně Nekořák. Mám tam plně vybavenou truhlářskou dílnu a dvůr plný dřeva! Mám co dělat.“

• *Nelitoval jste někdy, že jste neemigroval? Různí umělci si občas zastesknu, coby, kdyby...*

„Nelitoval. Často se mě lidi na tohle ptali, takže jsem zalétl myšlenkou, coby, kdyby. Jenže nikde v životě bych nemohl udělat tolik krásného českého repertoáru, kolik jsem ho mohl udělat doma. Jakkoliv byly podmínky pro práci mnoh-

Pavel Šmok při děkovačce.

Foto: BoD

tože nejde venku dělat jen český repertoár, nebo skoro jen český. Člověk se musí přizpůsobit zemi, ve které je a možnostem, které tam jsou.“

• *Dělal jste dlouhou řadu let představení na bázi určité dvojkolejnosti. Pro dospělé a vedle toho pro děti dnes už legendární pořad „Jak se dělá balet“. Skončila éra tohoto pořadu, nebo se v ní bude ještě pokračovat?*

„Pokud z toho mezitím nesešlo, máme ještě příští rok v lednu, nebo v únoru dělat asi 20 těchto pořadů pro děti. Ale chtěl bych se zmínit i o něčem jiném.

Když jste začal o dvojkolejnosti myslet jsem, že narážíte na něco úplně jiného a to bych rád docela vzpomněl. My

Pavel Šmok děkuje divákům.

Foto: BoD

k těmto pořadům, tuhle přišel a říká: Člověče, viděl jsem jedno opakování a nebylo to vůbec špatný!

Těší mě to, protože já jsem nikdy nebral tuhle práci na lehkou váhu, jako že to „zmákneme levou zadní“. Naopak.

A navíc mnoho lidí nás znalo jenom díky těmto zábavným pořadům.

Jsem vychovaný v divadle. Pro mě je opereta zrovna tak důležitá jako striptýz, nebo opera.“

• *Jste několik let v porotě celostátní přehlídky scénického tance neprofesionálních souborů. Co byste řekl k jejich práci?*

„Úroveň se skutečně rok od roku markantně zlepšuje. Leckterý profesionálních soubor by mohl být rád, kdyby měl některé z lidí, vyrůstajících v amatérských souborech. Ostatně i u nás byla řada

dy neskutečně těžké. A jakkoliv byla odezva v zahraničí nulová, nebo malá. To není důležité. Důležitý je příjemný pocit, že jsem se mohl „setkávat“ s lidmi jako je Dvořák, Smetana, Janáček a s jejich krásnou muzikou. Nikde v cizině bych tohle nemohl, pro-

lidí, kteří přišli z neprofesionálních podmínek, abych byl konkrétní z Tanečního centra...

Amatéri mají výhodu někdy v tom, že jsou opravdu nadšení. Kdežto konzervatoř, nevím jak teď, protože se všechno proměňuje, pěstovala ve svých žácích jakousi nadřazenost a jednak pocit, že vyrůstají v jakési věži ze slonoviny. Oni prostě vůbec nic neuznávali kromě Národního divadla. Nějaký Šmok je nechával lhostejnými, a vůbec už nějaké amatérské soubory!

Správný amatér tancuje z plné duše a těla. A v tom jsme byli i my amatérští.“

• *Jste v dokonalé fyzické kondici. Jaké jsou její kořeny? Dodržujete životosprávu, nebo máte jiné tajemství elixíru mládí? Snad ženy?*

„To možná. Ale životosprávou to rozhodně není, spíš dělám všechno proti své životosprávě a svému tělesnému stavu. Ale byl jsem vždycky člověk optimistického, pozitivistického přístupu k životu. Narodil jsem se tak. Mám rád srandu. Pro mě je život nádherná věc a nemá smysl si ho kazit nějakým škaredým koukáním. A platí to i ve vztahu k tanečníkům. Mají právo, aby byl k nim člověk laskavý, lidský, nebo takový nějaký. Vůbec si neumím představit, že bych po nich řval. To prostě neumím.“

• *Otázka z jiného soudku. Vedli vás rodiče k tanci?*

„Nic takového!! Kdepak. Tatínek byl stavební inženýr a já jsem byl předurčen k technické kariéře. Dělal jsem vyšší strojnickou průmyslovku a potom ještě dva roky Vysokého učení technického. Ale hlavní asi je, že tatínek byl báječný ochotník, bavič, on měl tyhlety sklony. Maminka zase měla ráda poezii, krásné obrázky, kytky... Někde tam asi se vzalo mé směřování ke kumštu.“

• *Jeden z tanečních koncertů Pražského komorního baletu k vašemu životnímu jubileu se koná právě zde v Ústí nad Orlicí? Proč zrovna v Ústí a jaký je váš vztah k tomuto regionu?*

„Vztah je jasně daný Nekoří. Ústí nad Orlicí, Letohrad, Žamberk... všechna města jsou tak blízko. Mám, nebo jsem tu měl, řadu příbuzných, mám zde za sebou pár pohřbů, bohužel. Ústí nad Orlicí je mi prostě blízké. Například z druhé strany Rychnov nad Kněžnou, je pro mě jakoby bokem. Je to asi i tím, že tu jezdím vlakem, nevím. Hlavně zde mám spoustu přátel, známých, příbuzných.“

Děkuji za rozhovor.

-mn-

Pavel Šmok přijímá gratulace.

Foto: BoD

Pavel Šmok, vždy usměvavý, ve foyeru divadla.

Foto: BoD

Budou to práva, chemie, filozofie, nebo tanec?

V září se otevřely opět dveře škol. Vedle žáků a studentů vyšších ročníků přišli do škol noví adepti tanečního umění. Následující rozhovor s Michaelou Komárkovou z Chocně, od září 1997 studentkou prvního ročníku taneční konzervatoře Duncan centrum v Praze, je bezprostřední sondou do řady témat, které mladé lidi zajímají.

Především je Michaela Komárková příkladem pro ty mimopražské adepty tance, kteří by rádi tanec studovali, ale netroufají si opustit vyjeté životní koleje, nebo snad ani neví, že možnost studovat v Praze i jinde je otevřená i pro ně.

• Po maturitě na gymnáziu jste šla studovat další střední školu a to taneční konzervatoř. Proč jste se nerozhlédla spíše po nějakém „jistém“ místě a nešla jste tak jako většina vašich bývalých spolužáků z gymnázia studovat na některou z vysokých škol?

„Mám ráda tanec a divadlo. To jsem si uvědomila už někdy asi ve druhém ročníku na gymnáziu. Když se blížil konec školy, řekla jsem si, že na vysokou školu nechci, protože to je jednoduché řešení pro každého. A ve mně byl tanec a divadlo. Nedá se říci proč. Když se člověk zamiluje taky nemůže říci proč. Já jsem se prostě zamilovala do tance, časem bych tanec chtěla propojit snad i nějak s divadlem... Uvidím.“

• Dokázala byste najít ten zlomový okamžik, kdy vás tanec získal naplno?

„Bylo to v době, kdy s námi na ZUŠce začala dělat učitelka Zlatka Marešová. Protože do Chocně přinesla něco úplně nového, co jsme do té doby ani neznali. Dokázala nás zaujmout už jenom tím, že byla mladší a měla k nám blíž. Začali jsme s ní dělat krásné věci, začala nás brát občas i na nějaké představení. Byly jsme s ní právě i v Duncan centru. Viděly jsme tam Biancu Papaffi, úplně dokonale představení, osobitý styl, který bych třeba jednou i já sama chtěla zkusit.“

Už jsem si i na svoji adresu vyslechla, že jsem moc vysoká, že budu těžko hledat uplatnění v nějakém souboru, ale to mě spíš v dobrém popíchlo, že jsem si řekla: Počkejte, ještě vám ukážu.“

• Je čtrnáct dní po začátku školního roku. Jaký je váš první dojem ze studia na Duncan centru?

„Jsem hrozně utahaná - máme tři hodiny denně „klasiku“. První týden mě bolely nohy, skoro jsem nemohla chodit, natož zvedat nohy..., ale jinak super.“

• Co spolužáci, už jste se stačili seznámit?

„Měla jsem zprvu trochu strach, že jdu mezi mladší děcka. Po maturitě je nás v prvním ročníku šest, kluci jsou tam tři, taky mladší, okolo patnácti. Ale už jsem se stačila skamarádit s některými spolužačkami z Prahy, i když jsou mladší. Dvě z mých kamarádek studovaly dříve balet a přešly na výrazový tanec, jedna dělala dříve gymnastiku. Jsou to holky něčím zvláštní, fajn.“

• Jaký byl názor vašich rodičů na to, že jste se rozhodla po gymnáziu právě pro tanec? Obzvláště pro lidi z menšího města je to asi představa nejisté existence, tak jak se tento názor traduje z dob dávno a dávno minulých...

„Nemůžu říci, že by se jim to vysloveně nelíbilo, protože věděli, že mám ráda tanec. Ale taky nemůžu říci, že by byli nadšení, opravdu to asi pociťují tak, jak jste řekl, že to není zavedená existence. Taťka si mě určitě představoval spíše někde jako právníčku, nevím... tak něco. Ale když vidí, že mě to opravdu baví, podporují mě. Myslím, že už se těší, až budeme mít nějaké představení.“

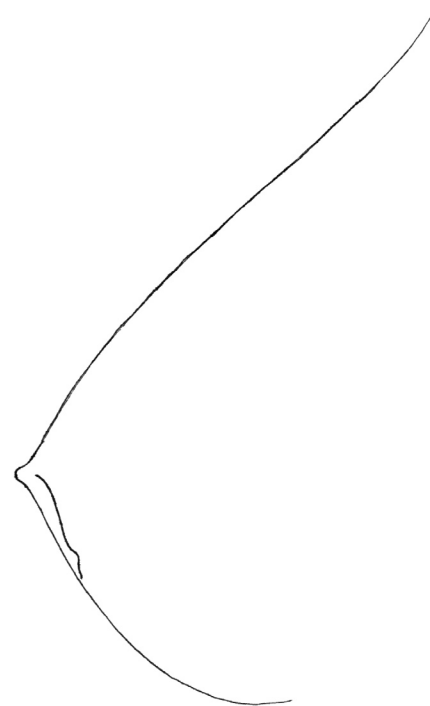
Fakt je, že si ale zprvu představovali ohledně mé budoucnosti něco jiného.“

• Když se podíváme na vzdálené horizonty, máte představu, co byste chtěla dělat, až tuto školu dokončíte?

„Šest let školy je dlouhá doba, ale když by se mi dařilo, chtěla bych zkusit tancovat dál. Možná bych se chtěla věnovat i choreografii, to by sice znamenalo další studium na vysoké škole, ale to by mi nevadilo, cítím se jako věčný student.“

• Na závěr našeho rozhovoru moje klasická otázka: Proč u nás není tanec tak populární jako fotbal nebo tenis?

„Tanec má za sebou určitý vývoj a lidi dnes mají v sobě vůči tanci určité předsudky. Byl tady lidový tanec, balet, staré tance, lidi tancovali v páru a určitá skupina

Kresba: Jan Steklík

dnes má tohle zafixované. Podobně jako je zafixovaný názor, že věřící musí chodit pořád do kostela.

Další věc vedle předsudků je to, že k fotbalu si k televizi může sednout každý. Nechci fotbalisty nějak urážet, ale k televizi si můžu vzít brambůrky a Coca-Colu a dívat se, jak si kopou s míčem a dávají si navzájem góly. Ale u tance, divadla, literatury se musí člověk soustředit, protože jak spisovatel, tak tanečník, nebo herec chce svým dílem něco říci.

U umění se musí přemýšlet. Nedá se konzumovat tím stylem, že sebou „hrcnu“ na židli a někomu fandím.“

Děkuji za rozhovor.

-mn-

Michaela Komárková.

Foto: BoD

Na návštěvě ve Stavovském divadle

Osmnáctého října se konalo ve Stavovském divadle slavnostní představení k sedmdesátým narozeninám Pavla Šmoka. Protože se na tomto představení byli podívat z Ústí nad Orlicí někteří tanečníci souboru C-Dance, zeptal jsem se na autentické zážitky Kateřiny Fajtové, sólistky C-Dance:

„Program začal choreografií Pavla Šmoka Holoubek, kterou jsme viděli i minulý týden v Ústí, potom pokračovala Maurova Pavana, choreografie José Limóna v provedení baletu Národního divadla. Další choreografie byla od Libora Vaculíka (Pohádka Leoše Janáčka). Příjemným překvapením bylo vystoupení dvou tanečníků ze souboru Jiřího Kyliána (chor. Whereabouts Unknown), který přišel Pavlu Šmokovi na jeviště také pogratulovat.

Po přestávce slavnostní představení vyvrcholilo choreografií Pavla Šmoka Stabat na hudbu Antonína Dvořáka.

Večer byl velice působivý, atmosféra nádherná. Mezi gratulanty nechyběl ani ministr kultury pan Talíř, nebo zástupce sponzora mluvčí Škoda a.s. a další.

Seděli jsme ve spodním sále, měli jsme opravdu krásná místa. Kolem nás seděli skoro samí cizinci, ze známých lidí tanečního světa poblíž seděli manželé Schneiderovi, Jan Hartmann... Většinou jsem ale měla pocit, že jsou okolo samí Angličané.

Zážitky z představení byly velké, byl obrovský aplaus, křičelo se bravo, musím se přiznat, že jsem si i pobřečela.“

-mn-

**Sponzorem tohoto čísla
Tanečních rozhledů
jsou Kateřina Fajtová
a Ondřej Škarka**

Tanec, tanec...97' aneb 11. celostátní přehlídka scénického tance

Od pátku 10. do neděle 12. října se konal v Ústí nad Orlicí festival Tanec, tanec... 97'. Veřejností již několik let zažitý název festivalu v sobě ukrývá 11. celostátní přehlídku scénického tance neprofesionálních souborů (na plakátech i dalších reklamních materiálech je tento údaj hned v podtitulu).

Festival začal v pátek večer tiskovou konferencí Pavla Šmoka a na ní navazující autogramiádou, kdy Pavel Šmok podepisoval horkou novinku - svoji monografii z pera Vladimíra Vašuta.

Hlavní náplní večera bylo slavnostní představení Pražského komorního baletu, které bylo holdem zakladateli a dosavadnímu uměleckému vedoucímu Pavlu Šmokovi k jeho 70. narozeninám. Po skončení aplaudovaného představení sedmi různými a sedmi láhvemi becherovky obdarovaly oslavence domácí tanečnice několika věkových kategorií ve jménu všech přítomných tanečníků i hostů.

V sobotu odpoledne se konala soutěžní celostátní přehlídka neprofesionálních souborů České republiky. Zúčastnilo se jí 16 souborů vybraných odbornými porotami z regionálních jarních předkol konaných v Plzni, Ostravě, Ústí nad Orlicí, Praze a Žďáru nad Sázavou.

Porota přehlídky pracovala ve hvězdném složení: předsedou byl šéf baletu Národního divadla v Brně Zdeněk Prokeš, dále v porotě pracoval umělecký vedoucí Pražského komorního baletu Pavel Šmok, šéf ostravského baletu Igor Vejsada, pedagog HAMU Praha Vladimír Vašut, scénograf Petr Kolínský, posledním členem čistě pánské (!!!) poroty byl filozof, hudební dramaturg a publicista Pavel Kozák.

Porota udělila hlavní cenu přehlídky „Cenu Tanečních rozhledů“ choreografce Lence Dřímálové a Studiu moderního tance VŠB-TU Ostrava za tanec Out. Diplom dále obdržela choreografka Šárka Vrašťáková za inscenaci tance Prší déšť (v provedení souboru DANCE PUELLA).

Dalším úkolem poroty, který byl také označením kvality souborů, bylo vybrání nejlepších a nejzajímavějších choreografií do večerního galaprogramu. Program tohoto tanečního koncertu je připojen na konci článku.

Hostem sobotního odpoledne vystupujícím na závěr odpolední přehlídky a před galaprogramem byl slovenský soubor Trend z Popradu.

Galaprogram, podobně jako odpolední přehlídka se odehrál před zaplněným jevištěm a přispěl opět k propagaci tance i mezi společenskou „vyšší vrstvou“, navštěvující taneční pořady v Ústí nad Orlicí zcela pravidelně. Mezi hosty nechyběl ani senátor Bohumil Čada, zájezd z polských pohraničních měst...

Závěrem 11. celostátní přehlídky byl nedělní rozborový seminář. Tříhodinový diskusní maratón (bez přestávky), kdy porota rozebírá jednotlivé choreografie, nevyhýbá se dotazům z pléna a pře se případně i mezi sebou, je jedinečnou příležitostí pro všechny, kteří se mají zájem něco dozvědět.

Tanec, tanec... 97' doprovázely praktické taneční semináře, kdy ve dvou tělocvičnách v sobotu a neděli dopoledne probíhalo cvičení pod vedením Jaroslava Langmaiera, Jiřího Lössla a Evy Veverkové.

Zbývá ještě dodat, že ústředním organizátorem celostátní přehlídky scénického tance byl IPOS ARTAMA Praha z pověření a za finančního přispění Ministerstva kultury České republiky, organizaci v místě se věnovalo Středisko kulturních služeb, Taneční sdružení Eva za spolupráce Klubcentra. Festival zaštil starosta Ústí nad Orlicí Mgr. Karel Škarka.

-mn-

Galaprogram sobotního večera

Akordy, ZUŠ Červený Kostelec: „Řeč duše“ chor.: Blanka Šourková
EDEN, Pardubice: „Quo vaditis, Judei?“ chor.: Adriana Poláčková
Studio moderního tance VŠB TU Ostrava: „Out“ chor.: Lenka Dřímálová
přestávka

C-Dance Ústí nad Orlicí: „O věcech a lidech“ chor.: Eva Veverková
Dance Perfect, Praha: „Hudba ticha II.“ chor.: Jiří Lössl
Chlívek, Černošice: „Přeháňky“ chor.: Kamila Jouzová
Dance Puella, Praha: „Prší déšť“ chor.: Šárka Vrašťáková

Malá úvaha aneb Kdo je vlastně profesionál?

Dozněla 11. celostátní přehlídka scénického tance neprofesionálních souborů, která pro tanec i pro pořadatele skončila jasným úspěchem. Zajímavostí letošního ročníku, na rozborovém semináři už zcela jasně nepřehlédnutelnou, je to, že snad čtvrtina ze zúčastněných choreografů budto studuje na HAMU Praha, nebo dokonce někteří i dostudovali. Přesto pracují s amatérským souborem a účastní se amatérských akcí.

Tento stav shledávám rozhodně pozitivní (aby bylo jasno), ale je to zvláštní situace. Hranice mezi neprofesionalitou a profesionalitou se v našich poměrech tímto ještě více zamlžují.

Ale nebál bych se toho. Za nějakých deset, dvacet let budeme moudřejší. Budeme vědět, kdo z dnešních adeptů je skutečný profesionál (neboli umělec) a kdo byl jenom řadový dělník na cestě vedoucí dopředu. Obojích si vážím, protože platí při této nevědecké práci (vést soubor a vymýšlet choreografie), že není malých rolí.

Takže přátelé vydržte studovat a vy ostatní se to nebojte zkusit, tanec v každém případě potřebuje vzdělané lidi. Člověka s „papírem“ si všude víc považují. A to, že celostátní přehlídka scénického tance neprofesionálních souborů má skutečně výbornou úroveň je i díky vám vážení studenti, nebo absolventi. Ovšem kdo je profesionál a kdo neprofesionál, kdo kumštýř a kdo umělec, se teprve ukáže.

P.S. Protože škola ještě z nikoho umělce neudělala, může jen naučit řemeslo, ostatní je dílem talentu a vloh - musím upozornit na to, že právě v řemesle při rozborovém semináři našla porota nejednu chybu. Takže páni studenti - pilněji, pilněji!

-mn-

Kultura není televize

Jednou z lektorek Letní školy tance ve Chvaleticích byla B. Jelínková, členka baletu opery Národního divadla Praha (absolventka AMU, obor pedagog klasického tance). Zcela nepřipravenou jsem ji přepadl se svým diktafonem, jakmile vyšla z tanečního sálu. Poté, co jsme byli pořadatelem letní školy Jiřím Rebcem představeni, mi odpověděla ochotně na mé otázky:

• *Jak se vám spolupracuje s neprofesionálními tanečníky?*

„Ráda s nimi pracuji, přestože je to trochu jiná práce než s profesionálními tanečníky.. Člověk musí najít cestu, jak s nimi pracovat. U profesionálů se zadá trénink a jede se. Tady ale nemůžu použít klasické názvosloví, musím nejdřív vysvětlit, co cvik, pohyb znamená, proč to děláme, jak to budeme dál rozvíjet... Musím se zde více zamýšlet, jak připravit trénink, aby účastníci letní školy věděli, co a proč dělají. Cvičení nesmí být jenom mechanické.“

• *Vy sama se pohybujete mezi dokonalými tanečníky. Z tohoto pohledu jakou mají účastníci zdejší letní školy úroveň?*

„Jsou dobří, protože mají velkou chuť do práce. Neberou trénink jako dřinu, i když to dřina je. Chtějí tančit, vědí, že když budou mít určitou techniku, tak jejich tančování bude lepší.“

• *Ačkoliv se věnujete klasickému tanci, protože jsme zde mezi lidmi, kteří se věnují modernímu tanci, chtěl bych se zeptat i vás: -Oslovuje vás něco z moderního tance?*

„Mě se moderna líbí, ale preferuji klasický tanec. Líbí se mi tvorba Jiřího Kyliána, protože spojuje prvky moderního tance s klasikou. Je to pořád ještě klasika, ale už je to někde jinde. To, co dělá Jiří Kylián je pro mě asi vrchol toho, co se mi líbí.“

• *Zamýšlíte se všeobecně nad tancem? Co vás těší, nebo naopak trápí ze širšího úhlu pohledu?*

„Co mě těší? Spíš mě trápí, že lidi přestávají mít všeobecně zájem o kulturu.

Někteří nadšenci se snaží dělat taneční programy, představení, festivaly a lidi řeknou: Jó, to je nějaký tanec. A tím to končí. A už se víc nezajímají, o co jde.

Ještě tak vezmou tanec v televizi, když je zaujme třeba zajímavá hudba, nebo choreografie. Navíc lidi berou tanec „dohromady“, nerozlišují klasický, moderní, společenský. Pro ně je to všechno tanec. Dobře, ale trochu do hloubky by diváci mohli jít. Já po nich samozřejmě nechci, aby studovali tanec, ale když už je někde nějaké představení, aby se šli podívat. A to hlavně nejenom samotní rodiče, ale aby vzali s sebou i děti. Protože děti musíme vychovávat, učit „brát“ kulturu odmala. Rodiče by měli s dětmi chodit víc do divadla, všeobecně za kulturou. Chápu, že lístky jsou drahé, ale aspoň jednou za půl roku by se mohla jít rodina na něco podívat. Jak se jinak má vytvořit vztah dětí ke kultuře?

Další věc, co mě trápí: Je potřeba větší propagace tance. Někaké plakátky, to není nic. Aspoň televize kdyby se zapojila. I když oni se teď aspoň trochu snaží, ale přece jen - když televize odvysílá nějaké představení, nikdy to není takové, jako přímo „naživo“ v divadle. Divadlo má svoji atmosféru a lidi se na návštěvu divadla připravují, není to jako když si jen tak sednu k televizi a dám si něco k jídlu. Do divadla se člověk připravuje, hezky se oblíkne, nalíčí, může to být po všech stránkách krásný večer.

Dneska je bohužel pro některé lidi kultura pouze televize. Jsou líní někam jít.“

Děkuji za rozhovor.

-mn-

Má scénický tanec zastoupení v Senátu České republiky?

Mezi zajímavé hosty festivalu Tanec, tanec... 97' patří i senátor Bohumil Čada (KDU-ČSL). Protože málokdy je příležitost popovídat si na tanečních koncertech s člověkem z vrcholné politické scény, první otázka po sobotním galaprogramu celostátní přehlídky scénického tance patřila právě Bohumilu Čadovi:

• *Máte nějaké zkušenosti s tancem?*

„Jako mladý jsem absolvoval taneční, to samozřejmě ale není tento druh tance. V Ústí nad Orlicí jsem na scénickém tanci už poněkoli káté a vždycky to pro mě je krásný zážitek. Protože mám rád mladé lidi a protože vím, jak je mládí v současné době ohrožené, jsem přesvědčený, že kultura, sport a ostatní aktivity mohou přispět k tomu, aby mládí bylo zachráněno od takových nebezpečí, jako drogy a další.“

Tanec, jako pěstování kultury ducha i těla, vidím v širších souvislostech jako protiváhu dnešním civilizačním nebezpečím. Takže opravdu tanci fandím a pokud nebudu zaneprázdněn, tak se i opět příště rád podobné akce zúčastním.“

• *Můžeme se těšit na vaši podporu tance v Ústí nad Orlicí?*

„V každém případě. Už z důvodů, které jsem říkal před chvílí. Oceňuji především lidi, kteří se tomu naplno věnují a trénují mladé lidi a vedou je k těmto krásným výsledkům. Pro mě je příkladem činnost tanečního oboru tady v Ústí nad Orlicí, kde má paní Veveřková jako učitelka tance velké výchovné výsledky. Jsem přesvědčen, že bez takovýchto lidí se žádný obor nedá úspěšně rozvíjet. Tradice tance v tomto městě je pevně založena.“

-mn-

Náš mikrofon: Zadáno pro pány

Kdo jste a odkud a kam jdete? Filozofická otázka, hodící se pro pány tanečníky. A určitě nejsem sám, koho zajímá, jak se vůbec dostanou k tancování a co si o tancování a věcech okolo myslí. Proto jsem využil příležitosti a po slavnostním představení Pražského komorního baletu v Ústí nad Orlicí 10. října jsem si s některými jeho členy (eventuálně hostujícími tanečníky) popovídal. První byl u mého mikrofonu Aleš Cigánek:

• Jaké je tančit u Pavla Šmoka?

„Poslední rok jsem na něho psal kritiky do pražských novin. Teď jsem se k němu náhodou dostal a je to skvělé. Je zde dobrá parta.“

• Začínal jste jako tanečník, nebo jste se propracovával k tanci odjinud?

„Mám elektrotechnickou průmyslovku, tančil jsem u Jiřího Rebce, potom jsem nastoupil do divadla v Karlíně, dál to byla vojna v Brně u vojenského uměleckého souboru... Potom jsem úspěšně složil přijímací zkoušky na HAMU Praha, dostal jsem se na teorii. U pana profesora Vašuta studuji kritiku.“

• Proč jste si vybral jako životní náplň i hobby právě tanec? Proč se nevěnujete třeba zemědělství, nebo již zmíněné silno- nebo slaboproudé elektřině?

„Na to je skutečně jednoduchá odpověď. Tanec je láska na celý život. Jednou si stoupnete na jeviště, přivoníte ke kumštu, nepustí vás to. Jakmile je příležitost tancovat, nedá se odolat a říci ne.“

Pro Miroslava Urbana z Pražského komorního baletu jsem měl připravené v podstatě tytéž otázky:

• Nejdřív otázka na vaše taneční vzdělání?

„Vystudoval jsem taneční konzervatoř, obor klasický tanec. Loňský rok byl uspořádán konkurs do Pražského komorního baletu, zúčastnil jsem se a od srpna jsem členem.“

• Od klasického vzdělání na konzervatoři je tato práce jistě vykořeněním někam jinam...

„Určitě. Ale právě v této oblasti má člověk šanci se u Pavla Šmoka hodně naučit. Po konzervatoři je čas se rozhlédnout - něco se mi líbí, něco je zajímavé. Ale u Pavla Šmoka je všechno pěkně pohromadě. Pro sebe tady vidím největší šanci se co nejvíc naučit.“

• Mluvíme o směřování k modernímu tanci. Byl jste se na něco podívat na letošním Tanci Praha?

„Oslovila mě choreografie Petra Zusky V mlhách. Globálně bych mohl říci o Tanci Praha, že je to „dost slušný podnik“. Opravdu dobrý nápad s pořádáním každoročního festivalu tohoto zaměření.“

• I pro vás stejná otázka. Proč děláte tanec a ne třeba truhlářnu?

„Úplnou náhodou jste se strefil - když jsem byl klukem, chtěl jsem být truhlář. Vážně. Měl jsem rád dřevo a práci s ním. Jenže když jsem

byl úplně malý, maminka chtěla, abych se nějak hýbal a neseděl doma a netloustnul. I to byl jeden z důvodů, proč jsem začal chodit do Lidové školy umění na pohybový kroužek. Učila tam sólistka z baletu v Ústí nad Labem, odkud pocházím, a vedla nás k baletu. Potom jsem zkusil přijímací zkoušky na konzervatoř do Prahy a vyšlo to. Strávil jsem na konzervatoři osm let a teď jsem tady.“

• Pro zajímavost, kde dnes bydlíte?

„Nebydlím, přesněji řečeno momentálně nemám kde bydlet.“

Na závěr našeho krátkého rozhovoru jsem položil oběma tanečnickům jednu zásadní otázku (prýč s cenzurou):

• Z mého pohledu se tanec v této době u nás konečně rozhybává. Má podle vás tanec perspektivu? Mám-li otázku stylizovat a la horror: Myslíte si, že se tancem užíváte do důchodu?

Aleš Cigánek: „Do důchodu? U nás v Čechách je v současné době obecně velmi špatná situace, co se týká možností užít se tancem. Například Pražský komorní balet má svoji tradici a to je obrovské plus, ale problémy tržního hospodářství se ho dotýkají úplně stejně jako kohokoliv jiného. I když není situace růžová a ideální v Pražském komorním baletu je ještě únosná.

Ale v Čechách má tancování určitě velkou perspektivu. V okamžiku, kdy budou dobré nápady, kdy budou lidi zkoušet dělat choreografie... Říkám úmyslně zkoušet, protože někdy se to nepovede, ale to je prostě vývoj. Až budou dobré choreografie, dobrá muzika, a hlavně až se lidi dají dohromady a přestanou si hrát každý na svém písčku a pomůžou si navzájem, půjde vývoj daleko rychleji dopředu a přijdou i lepší výsledky a to už snad v nejbližší budoucnosti.

Ale opravdu největší kámen úrazu, alespoň u nás v Praze, je že každý si „slyší“ to svoje. Je to egoismus jednotlivých lidí, kteří místo aby překročili svůj stín a řekli si: „Budeme spolupracovat i s ostatními“, tak raději zůstanou sami. To je podle mě největší překážka intenzivnějšího rozvoje tance.“

Miroslav Urban: „Perspektiva je dobrá, ale jak říkal kolega. Problémy tržního hospodářství se dotýkají každého z nás.

Ptal jste se, jestli se užíváme tancováním až do důchodu? My máme spíš otázku, jestli se užíváme vůbec tancováním!“

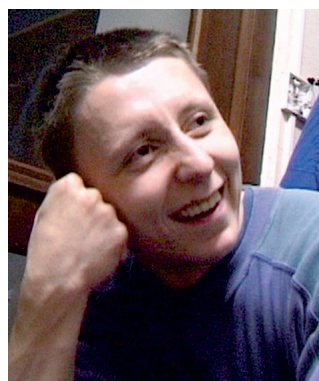
• A nutí vás tento stav, ale i konkurence, být pořád lepší a lepší?

Miroslav Urban: „Určitě. Konkurence je, i když se říká, že u kluku ne tak velká. Pociťujeme ji.“

Děkuji za rozhovor.

-mn-

Ze souboru do souboru

Jan Mrňák.

Foto: BoD

Občas vidávám v některých souborech tančit stejné tanečníky, kteří vypomáhají, kde se dá. Prostě nejsou lidi. Prvenství v tomto směru má letos určitě Jan Mrňák, i když jistě nebude sám mezi takto „rotujícími“ tanečníky. Znáám ho z baletu Divadla F.X. Šaldy v Liberci, letos jsem ho ale viděl tančit se souborem Domino Praha, jako host tančí i u Pražského komorního baletu Pavla Šmoka.

• Jak se vám daří všechnu tuto práci skloubit dohromady?

„Tak to bych taky rád věděl... Ale vážně - dá se to, i když si poslední dobou připadám málem jako host už i doma. Co se týká Pražského komorního baletu, zkušel jsem konkurs do souboru, ale pokud by to vyšlo, začal bych asi

od Nového roku, nebo později. S panem Šmokem se znám i ze školy, protože studuji na HAMU taneční pedagogiku, jsem ve druhém ročníku.“

• Proč děláte právě tanec a ne třeba letecké modelářství?

Je to fajn pocit, jak se člověk pohybuje. Tanec mě baví, zkoušet pohybem něco vyjádřit, předat něco lidem i je pobavit. Nehledě k tomu, že kdysi dávno jsem zkušel elektrotechniku a počítače, dokonce i na vysoké škole, ale nechal jsem toho.

• Kdo vás u nás oslovil jako choreograf?

„Kromě Pavla Šmoka se mi líbí věci Petra Zusky, některé starší věci Petra Šimka, se kterým jsem dělal v Liberci - konkrétně Carmen, nebo Faust a Markétka. Ale musím se přiznat, že jsem toho zase až tolik neviděl, zeptejte se mě za pár roků.“

• Bydlíte v Praze?

„Snažím se bydlet v Praze, jinak ale bydlím zrovna tam, kde musím být. Hodně v Praze, v Liberci, dnes v Ústí nad Orlicí a málokdy doma u rodičů.“

Na závěr nezbyvá než poděkovat za rozhovor a popřát Janu Mrňákovi, aby jednou našel tu svoji (scénu).

-mn-

Marika Blahoutová pro Taneční rozhledy

Každý z nás už jistě o nějakém tanečníkovi řekl, že umí tancem přímo mluvit. Pro mě je takovou tanečnicí Marika Blahoutová z Pražského komorního baletu. Rád ji představuji naší čtenářské obci:

• *Řekněte mi něco o svých začátcích, prostě váš taneční životopis.*

„Moje začátky byly asi jiné, než bývá typické. Začala jsem moderní gymnastikou. Dneska jsem ráda, že není vidět, že jsem takhle začínala, protože pohyb v moderní gymnastice je založený na jiných principech a bylo důležité se přetransformovat do baletu a zapomenout na moderní gymnastiku. Nikdo mi mé začátky naštěstí nepřipomíná, když mě vidí. Ale základ to byl dobrý.

Až v šestnácti letech jsem začala dělat experimentální taneční školu v Liberci. Bylo to na vlastní popud, protože v šestnácti letech už člověk začíná tušit, co vlastně chce a já jsem chtěla přestat s moderní gymnastikou. Ale pohyb mě lákal, vlastně byla to náhoda, že jsem zjistila, že existuje experimentální taneční škola. Protože jsem z Jizerských hor, bylo pro mě dost nemožné se dostat do Prahy do Tanečního centra Univerzity Karlovy, nebo na nějakou podobnou školu. Studovala jsem gymnázium a tanci jsem se tedy začala věnovat v Liberci na zmíněné taneční škole u pana Pokorného, měla jsem i čtvrt úvazku v baletu libereckého divadla. Liberecké divadlo bylo pro mě přínosem, věděla jsem už co chci, věděla jsem, že mě tanec zajímá. Tehdy jsem ovšem netušila, že se jednou dostanu do Pražského komorního baletu. Že jsem se dostala k Pavlu Šmokovi bylo pro mě v každém případě velké štěstí.

Šla jsem na konkurs, neměla jsem ani moc odvahu tam jít, ale povzbudila mě moje učitelka na moderní tanec Vlasta Schneiderová z Tanečního centra.

Taneční centrum mi dalo velký vklad do tanečního života a vlastně díky jemu a paní Vlastě Schneiderové jsem našla odvahu vkročit na profesionální půdu.

Pavel Šmok mě přijal na zkoušku na půl úvazku na půl roku a po této době mi oznámil, že si mě v Pražském komorním baletu nechá. Byla to pro mě nesmírně krásná chvíle. Bylo to pro mě to nejlepší, co jsem si mohla vysnit. Měla jsem ale co dohánět, musela jsem na sobě hodně pracovat. Postupně a pomalinku jsem se dostávala ke všem rolíčkám a později velkým rolím. Nyní tančím v Pražském komorním baletu šestou sezónu.“

• *Viděl jsem vás mimo jiné tančit na Entrée k tanci v Hradci Králové letos na jaře „V mlhách“ na hudbu Leoše Janáčka.*

„To je moc příjemná choreografie Petra Zusky, kde je spousta citů. Mám ráda takové choreografie, kde člověk ze sebe hodně dává. Když tanec není jenom nějaká vnější fasáda, ale kde můžu prožít sama sebe, nebo životy někoho jiného. Člověk má v sobě schovaných mnoho dobrých i zlých citů a je zajímavé je nacházet v rolích, v pohybech, dávat tomu všemu konečný tvar v pohybech na jevišti.

Práce s Petrem Zuskou mi dala moc, vážím si jeho práce i toho, že jsem měla příležitost s ním pracovat. Líbí se mi jeho styl a ráda nacházím citové prožitky v tom, co vytvoří. Stejně tak jsou mi blízké balety Pavla Šmoka, protože jsou „prožitkové“.

• *Sledujete moderní tanec jako divák? Byla jste se podívat na něčem kupříkladu z letošního Tance Praha?*

„O tanec se opravdu hodně zajímám, byla jsem skoro na všech představeních Tance Praha. Nejvíce se mi líbila švýcarská skupina Alias. Byl to pro mě hluboký zážitek a říkala jsem si, že když bych někam měla směřovat, tak do něčeho takového. Do něčeho syrového, něčeho, co je o životě. Líbilo se mi, že v tomto představení byli osobnosti a byly zachovány jejich typické rysy. Choreograf pracoval s lidmi takovými, jací doopravdy jsou a dokázal z nich vyzískat všechno jejich a těžil z toho. Byly tam nápady, nechyběl ani humor a zaujala mě i nápaditá scéna. Z tohoto představení si беру velký příklad i jako student choreografie.“

• *Vy studujete choreografii?*

„Tíhla jsem vždycky k představám, jak ztvárnit nějakou hudbu. Hudba mě inspiruje, příroda, lidi... Líbí se mi pozorovat svět okolo sebe.

Chodím na HAMU Praha, studuji druhým rokem choreografii, shodou okolností právě u pana Pavla Šmoka a u paní Benoniové. Je to nacházení sebe sama z jiného úhlu a uvidím teprve, jestli to půjde nebo nepůjde.“

• *Měla jste a máte příležitost pracovat s Pavlem Šmokem. Čím vás zaujal, oslovil, ovlivnil?*

„Je těžké to shrnout do několika vět. Vážím si ho jako člověka, který dokázal hrozně moc v oboru i v životě. Má rozhled nejenom v tancování a dokáže i hodně naučit. Kamkoliv se zabloudí do nějakého oboru, Pavel Šmok umí odpovědět, anebo z otázky „vybruslit“ velice elegantně.

Je fantastický ve svém věku. Já si vážím stáří, ve stáří je člověk krásný svými životními zkušenostmi, které může i předávat. A Pavel Šmok je plný životního optimismu a životní síly, miluje ženy, tanec, přírodu.

Mě osobně naučil dívat se kolem sebe jinak než jsem se dívala dřív. A jsem ráda, že jsem mohla prožít v jeho tancích spoustu krásných rolí.“

Děkuji za rozhovor.

Marika Blahoutová.

Foto: BoD

-mn-

Jihlavské dny hudby a C-Dance

V pátek 26. září vystoupil na festivalu Jihlavské dny hudby v Horáckém divadle Jihlava soubor C-Dance z Ústí nad Orlicí.

Festival Jihlavské dny hudby se konal letos podruhé a ačkoliv je zaměřen především na mladé koncertní umělce, organizátoři zprostředkovali jihlavské veřejnosti možnost shlédnout v rámci festivalu program choreografií Evy Veverkové. Impulsem k pozvání od jihlavských pořadatelů bylo letošní úspěšné vystoupení souboru C-Dance na celostátní Divadelní Třebíči.

Další nabídka na celovečerní představení C-Dance „Všichni na jednom jevišti“ přišla z divadla v Českém Krumlově.

Pro propagaci moderního tance jsou tyto akce mimořádně cenné tím, že jsou určené divákům, věnujícím se jiným žánrům než scénickému tanci. Zaplněné jihlavské hlediště si vynutilo i přidavek v podobě tance „Hledej!“.

-mn-

TANEČNÍ ROZHLEDY

Yvona Kreuzmannová.

Foto: BoD

Povídáme si s Yvonou

Kdykoliv potkám Yvonu Kreuzmannovou, ředitelku festivalu Tanec Praha, první hledám svůj diktafon a snažím se dát dohromady alespoň pár otázek. Nejinak tomu bylo i v Ústí nad Orlicí při celostátní přehlídce scénického tance Tanec, tanec... 97'.

• *Jaké jsou vaše radosti nebo i starosti ohledně expanze scénického tance?*

„Expanze je správné slovo. Děje se toho u nás skutečně čím dál víc. Letos mám i příjemný pocit z věcí, které jsem viděla tady v Ústí nad Orlicí. Mám dojem, že je zde lepší úroveň než loni.

Starosti, které jdou ruku v ruce s tím vším, jsou jednoznačné: Proč ti lidi nemají angažmá, proč nemají kde zkoušet, proč největší talenti nemohou tanec dělat profesionálně? Je to věčná škoda. Chybí tady fungující profesionální scéna, protože taneční podhoubí je úžasné. Bohužel lidé, kteří by se tanci chtěli věnovat jako svoji životní dráze nemají jak a kde.“

• *Četl jsem, že vy a Tanec Praha nějakým způsobem pracujete na vytvoření profesionální scény v Praze. V jakém je to stádiu?*

„Jsme před vypisáním konkursu na určité prostory, které jsme vytipovali a zatím jsme ve stádiu hledání sponzorů. Bude asi záležet na velkém množství okolností, ale optimismus nás nepřešel.“

• *Jak dalece pokročila příprava dalšího ročníku Entrée k Tanci v Hradci Králové a rysuje se již další ročník festivalu Tanec Praha?*

„Přípravy Entrée k Tanci už jsou v plném proudu. Máme novou produkční, která už se tím naplno zabývá a momentálně oslovuje jednotlivé soubory, účastníci se Entrée v minulých ročnících. Tady v Ústí nad Orlicí jsem proto, abych zjistila, kam se nám posunul amatérský tanec, co od něho můžeme očekávat. Mám z toho tady opravdu výborný pocit a určitě připravím i nějaký blok pro tuto zájmovou uměleckou činnost.

Změna týkající se samotného Entrée k Tanci bude v tom, že Entrée bude mít vyloženě zahraniční umělecký výbor, vybírající choreografie na Tanec Praha. Tato změna je určitě důležitá, předejde se tím „malému českému politikaření“, doufám, že to bude šťastné řešení. Termín Entrée je stanoven na 17. - 20. dubna v Hradci Králové.

Festival Tanec Praha má příští rok desáté výročí, takže probíhají velké přípravy. Chtěli bychom představit výběr z různých kontinentů, spojili jsme se s Asií, s Tchaj-wanem, s Jižní Amerikou, Brazílií, potom pro změnu s Jižní Afrikou... Uvidíme, co se podaří realizovat. Nechtěla bych ale aby byl festival Tanec Praha prostě jenom velkolepý, důležitější je aby otevřel zase nové taneční obzory.“

• *Jak hodnotíte odezvu letošního Tance Praha? Četl jsem někdy i docela přísné kritiky...*

„Odezva u médií všeobecně byla nesmírně pozitivní a myslím si, že to posunulo festival zase o kousek dál. Potěšující byla i zájem veřejnosti, návštěvnost.

Co říká odborná kritika? Musí se snažit najít „mouchu“. Zjednodušeně řečeno, když je tanec moc optimistický, je to špatně, když je moc pesimistický, je to špatně taky. Někdy mě některé kritiky připadají dost zábavné, ale nepřikládám jim moc velký význam. A vlastně mě nic z festivalové odezvy nepřekvapilo, naopak. Spíš jsem si říkala, že už je to pozitivněji laděné, než jsem byla zvyklá dřív.“

• *Mimochodem - co se vám samotné líbilo nejvíc z letošního Tance Praha?*

„Ještě i dnes cítím jako nejsilnější zážitek soubor Alias ze Švýcarska. Přes všechnu surovost, jak se říká „kladiva do hlavy“. Byla to velmi čirá a upřímná výpověď. Myslím, že tam nebyl žádný vnější efekt, některými kritiky vyčítaný. Je to skutečně o tom, co člověk cítí. Mám pocit, že se souborem Alias bychom mohli dále spolupracovat. Pro mě to byl vrchol festivalu.“

• *Viděla jste už náš nový časopis Taneční rozhledy. Co mu říkáte?*

„Jsem jím nadšená, řekla bych, že dobře doplňuje vedle časopisu Harmonie, nebo Taneční sezóny, škálu tance u nás. Protože pro taneční podhoubí, pro celé amatérské zázemí, nebo spíše zájmovou činnost (mimochodem nemám ráda slovo amatér, protože mnozí z nich jsou už takřka profesionálové) je opravdu důležité, aby ti lidé měli informace, aby měli svůj časopis. Držím vám palce.“

• *Jak jste trávila dovolenou?*

„Jeden týden jsem prožila na lodi, ale protože už jsem věděla, že jsem v jiném stavu, nemohla jsem se ani potápět. Čeká mě tedy radostná událost, bude to ještě před Entrée k Tanci. Ovšem přípravy pokračují a já si mateřskou dovolenou vyberu jenom částečně.“

• *Co byste ještě dodala k celostátní přehlídce scénického tance?*

„Docela mě pobavilo, že se někteří choreografové schovávají za různými jmény. Považuji to za vtipný trend, protože je důležité, že to ti lidé dělají pro potěšení a je úplně jedno, jestli se jmenují tak nebo onak. (pozn. redakce: ing. Josef Prouza si zvolil umělecký pseudonym coby jméno choreografa Kamila Jouzová - soubor „Chlívek z Černošic“, pro soubor „Stodola z Mariánských Lázní“ se přejmenoval pro změnu na Terezu Janzovou...). V malém českém světě někdy lidi hůře reagují na určité jméno a když nevědí, kdo je tvůrce, přijetí bývá lepší. Mě se tato teorie tady docela ověřila, a pobavila jsem se.“

Nohu jako v bavlnce dopřeje žákům vaší školy jediné dobrá taneční obuv!
Taneční obuv (piškoty) v barvě bílé i černé, provedení textil nebo kůže,
dle přání i s podpatkem, velikost pouze celá čísla (délka šlapky v cm)

	textil	kůže
od 18 do 22	160,-	255,-
od 23 do 26	225,-	340,-
od 27 do 30	280,-	430,-

Novinka! Jazzová obuv (dělená podrážka, s podpatkem i bez, šněrování s jazykem)
zaváděcí cena: textil bez podpatku cca 300,-
kůže s podpatkem cca 530,-

Objednávejte na adrese:

Ing. Ivo Šafus
Soběslavova 1293
349 01 Stříbro
telefon: (0183)623193

• *Mohla byste říci něco konkrétního k domácí, tedy k souboru C-Dance?*

„C-Dance pro mě představuje zajímavou týmovou práci. Je vidět, že každý z těch lidí, ať už je víc, nebo míň talentovaný, se může zapojit a dostává možnost vlastní výpovědi. Líbí se mi moc, co dělá Eva Veverková. Účel, pro který to dělá, stoprocentně naplňuje, ba ještě trochu přesahuje. Opravdu jsem zvědavá, co nového nám nabídne do Hradce Králové na Entrée k Tanci.“

Děkuji za rozhovor.

-mn-

Obsah

Křest časopisu aneb Trocha oficiality na začátek ...3	
Scénický tanec na Slovensku4	
UPOZORNĚNÍ5	
Tisková oprava5	
V příštím čísle přineseme:.....5	
Víte o tom?.....5	
ZUŠ se představují:5	
Cílová stanice Jiřího Rebce: Himaláje6	
Ve zkratce, aneb Letem světem7	
Na shledanou v lepších časech... s Jiřím Opělou...8	
Pavel Šmok: Povahou jsem optimista.....9	
Budou to práva, chemie, filozofie, nebo tanec?...12	
Na návštěvě ve Stavovském divadle.....13	
Tanec, tanec...97' aneb	
11. celostátní přehlídka scénického tance.....13	
Malá úvaha aneb Kdo je vlastně profesionál?14	
Má scénický tanec zastoupení	
v Senátu České republiky?14	
Kultura není televize14	
Náš mikrofon: Zadáno pro pány15	
Ze souboru do souboru15	
Marika Blahoutová pro Taneční rozhledy16	
Jihlavské dny hudby a C-Dance16	
Povídáme si s Yvonou Kreuzmannovou.....17	
!!! VÝHODY PŘEDPLATNÉHO !!!18	
!!! POZOR - SOUTĚŽ !!!18	

TANEČNÍ ROZHLEDY

Vydavatel: Bohumír Džubej - BoD

Redakce:

šéfredaktor - Miroslav Němec

Adresa redakce:

Miroslav Němec, Havlíčkova 120, 562 01 Ústí nad Orlicí, tel.:(0465)525087, 524352

Adresa vydavatele:

Bohumír Džubej - BoD, Mírové náměstí 131, P.O.Box 47, 562 01 Ústí nad Orlicí, tel.: (0465)524352, mobil: 0602 416 913, E-mail: bod@uo.fairnet.cz

Ročně vychází 11 čísel

Cena výtisku 25,-Kč

Cena výtisku při předplatném 20,-Kč

Celoroční předplatné 220,-Kč

Objednávky, předplatné a inzerce:

Bohumír Džubej - BoD, Mírové náměstí 131, P.O.Box 47, 562 01 Ústí nad Orlicí, tel.: (0465)524352, mobil: 0602 416 913, E-mail: bod@uo.fairnet.cz

Za původnost a správnost příspěvků odpovídá autor (platí i pro inzerci).

Redakce *TANEČNÍCH ROZHLEDŮ* se nemusí vždy ztotožňovat se všemi zveřejněnými názory a příspěvky. Ty příspěvky, u kterých chybí podpis a adresa (abychom se eventuálně mohli s pisatelem spojit), uveřejněny nebudou.

Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Přetisk informací jen se svolením redakce.

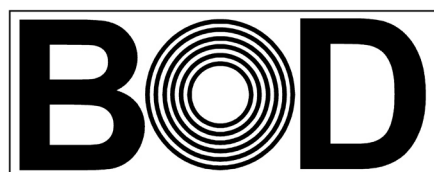
Tisk:

Tiskárna GRANTIS, Smetanova 510, 562 01 Ústí nad Orlicí, tel./fax:(0465)525741

Podávání novinových zásilek povoleno ČP, s.p. - OZ Východní Čechy č.j.: P/2-5759/97 ze dne 22.8.1997

ISSN 1211-8494, MK ČR 7779

© Bohumír Džubej - BoD

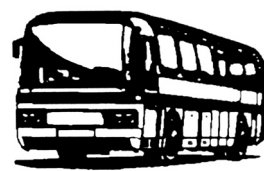
svatební oznámení, barevné prospekty ...

TISKÁRNA GRANTIS

Smetanova 510, 562 01 Ústí nad Orlicí

Tel.+Fax:(0465)525741

TISKOVINY
V KRÁTKÝCH
TERMÍNECH
dopisní papíry,
hospodářské tiskopisy,
reklamní letáky,
vizitky, brožury, knihy,

NA DOVOLENOU I ZÁJEZDY VŠEHO DRUHU
U NÁS DOMA I PO CELEM SVĚTĚ
S AUTOBUSOVOU DOPRAVOU
LUBOMÍR ZÁRECKÝ
Pod lesem 253, 562 01 Ústí nad Orlicí
Tel.: (0465)523974

!!! POZOR - SOUTĚŽ !!!

**Chcete získat předplatné *TANEČNÍCH ROZHLEDŮ* zdarma?
Není nic jednoduššího!**

**Stačí do 31.12.1997 zaslat předplatitelskou přihlášku
a zaplatit přiloženou složenku.**

**V lednu proběhne slosování, po kterém bude vítězi vrácena
celá částka předplatného, druhému bude vrácena částka
za šest čísel a třetímu bude vrácena částka
za čtyři čísla!**

NEVÁHEJTE A CHYŤTE ŠTĚSTÍ ZA PAČESY!

TANEČNÍ ROZHLEDY

!!! VÝHODY PŘEDPLATNÉHO !!!

Nabízíme Vám velmi výhodné předplatitelské slevy.

Cena jednoho výtisku zakoupeného v běžném prodeji
je 25,-Kč.

Při celoročním předplatném ušetříte na jednom výtisku
5,-Kč a ušetříte tak peníze za více než dvě čísla!!!

Cena jednoho předplaceného výtisku je pouze 20,-Kč!

Stačí **čitelně** vyplnit objednací lístek a zaslat jej na
adresu vydavatele a nebo zaplatit **čitelně vyplněnou**
přiloženou složenku (můžeme vám zaslat i fakturu).

ZÁVAZNÁ OBJEDNÁVKA

Objednávám celoroční předplatné 1998 (t.j. 11 čísel) + č.2/1997
časopisu *TANEČNÍ ROZHLEDY* za cenu 240,-Kč.

Příjmení a jméno předplatitele :

Ulice a číslo popisné..... :

PSČ a město..... :

Počet objednávaných výtisků :

Datum a podpis (razítko) :

OBCHODNÍ FIRMA

PROMA

RENATA NYKLÍČKOVÁ

PRODEJ ELEKTROMATERIÁLU
A ZPROSTŘEDKOVÁNÍ RŮZNÉHO ZBOŽÍ

PIŠTE NA ADRESU:
Čs. bratří 228, 564 01 Žamberk

VOLEJTE NA ČÍSLO:
0602 246 892

PRODEJ

	AUDIOKAZET ozvučených i neozvučených		CD - audio CD-ROM
	VIDEOKAZET nahranych i nenahranych		nahrané MiniDisky

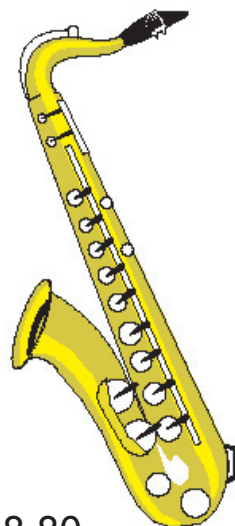
Jana Dytrichová

T.G.Masaryka 1069, 562 01 Ústí nad Orlicí, Tel./Fax: (0465) 52 38 80

VÝBĚR VŠECH
ŽÁNŘŮ

CENY NIŽŠÍ NEŽ
DOPORUČENÉ

ZÁSILKOVÁ
SLUŽBA

**VYPISUJE
TALENTOVÉ ZKOUŠKY
PRO ŠKOLNÍ ROK 1998/99**

„Taneční centrum Praha - konzervatoř, o.p.s.“ je osmiletá taneční konzervatoř - střední a vyšší odborná škola pro velmi pohybově talentované žáky s dobrým prospěchem, kteří chtějí profesionálně studovat tanec a současně získat kvalitní středoškolské vzdělání. Škola je kombinací nového - eklektického pojetí konzervatorního - uměleckého studia a osmiletého gymnázia s humanitním zaměřením. Zkoušky jsou určeny především pro žáky všech škol v České republice, kteří nyní chodí do 5. tříd základních škol.

Doplňkové talentové zkoušky jsou určeny pro vyjímečně talentované žáky 6. - 8. tříd ZŠ, víceletých gymnázií nebo 1. - 3. ročníků tanečních konzervatoří.

TCP provozuje studentský umělecký soubor složený z konzervatorních studentů vyšších ročníků (i dalších konzervatoří v ČR), který je zaměřen na intenzivní studium choreografií a získání umělecké praxe v oboru, přípravu na interpretační praxi, další VŠ studium nebo zahraniční stáže.

Uchazeči o studium zašlou na adresu nebo fax TCP přihlášku, ve které uvedou:
jméno, rodné číslo, adresu, telefon, název současné školy (zaměstnavatele), ročník, ve kterém nyní studují a dosavadní studium nebo praxi v tanečním oboru (ZUŠ, dětské soubory, sporty, atd.).

UZÁVĚRKA PŘIHLÁŠEK: 30. listopadu 1997

**TALENTOVÉ ZKOUŠKY PROBĚHNOU VE DNECH:
13. - 15. LEDNA 1998**

V TANEČNÍM CENTRU PRAHA, U VĚTRNÍKU 3, 162 00 PRAHA 6

tel.: (02) 20 61 19 80, 20 61 03 08

fax: (02) 20 61 03 06, 24 22 90 35

Mezinárodní Týden Tance 1998

11. ročník festivalu a tanečních seminářů

5. - 11. ledna 1998 od 9⁰⁰ do 18⁰⁰ hod.

Semináře - lekce tanečních technik, workshopy, videoprojekce, přednášky a besedy

Pedagogové: Jochen Heckmann (Švýcarsko) - moderna, repertoár; Ivanka Kubicová (ČR) - moderna, jazz, repertoár; Jan Noha (ČR) - korepetitor; Antonín Schneider (ČR) - moderna, jazz, repertoár; Vlasta Schneiderová (ČR) - moderna, jazz, repertoár; Jan Thorovský (ČR) - korepetitor; Derek Williams (USA/SRN) - klasika, jazz, repertoár.

Místo: Arcál „Větrník“, U Větrníku 3, 162 00 Praha 6 - Petřiny, tel.: (02) 20 61 19 80, 20 61 03 08, tel. + fax: (02) 20 61 03 06

5. ledna Laterna Magika..... 19³⁰hod.

„PRAŽSKÝ KOMORNÍ BALET“ - choreografie: Pavel Šmok, Libor Vaculík, Petr Zuska

6. ledna Laterna Magika..... 19³⁰hod.

„MLADÉ PÓDIUM 98“ - školní repertoár konzervatoří

7. ledna HAMU - Klub, Malostranské náměstí 13, Praha 1..... 13⁰⁰hod.

konference o tanečním školství - setkání zástupců pedagogické a umělecké veřejnosti

7. ledna Laterna Magika..... 19³⁰hod.

„LOOPING“ mezinárodní komorní soubor - choreografie: Jochen Heckmann

8. ledna divadlo Komedie 18³⁰hod.

„LÍHEŇ 98“ - dětské taneční školy a soubory

9. ledna Laterna Magika..... 19³⁰hod.

„DÍLNA 98“ - studenti a absolventi choreografie HAMU

10. ledna Laterna Magika..... 19³⁰hod.

„BRATISLAVSKÉ DIVADLO TANCA“ - choreografie: Ján Ďurovčík

Informace a přihlášky na semináře: Taneční centrum Praha o.p.s.

P.O.Box 639, 111 21 Praha 1, tel. + fax: (02) 24 22 90 35

Vstupenky: Laterna Magika, Národní 4, Praha 1, tel.: (02) 24 91 41 29

Komedie, Jungmanova 1, Praha 1, tel.: (02) 24 22 27 34